

[Pia Kjærsgaard]

bundgrænse hævet. Der er ikke noget i vejen med Kristeligt Folkepartis forhandlingsvilje, hvis vi kan få den skattefrie bundgrænse hævet, og jeg siger tak til Kristeligt Folkeparti, fordi de gerne vil stemme for vores dagsordensforslag. Jeg tror rent faktisk heller ikke, der er noget i vejen med Centrum-Demokraternes forhandlingsvilje, hvis vi kan få en forhøjelse af det skattefrie bundfradrag. Det er det, det drejer sig om. Statsministeren har ikke en flertalsregering bag sig og skal have flertal for sin plan, og det er grunden til, at Fremskridtspartiet har fremsat et dagsordensforslag, så vi kunne få nogle af vores synspunkter igennem. Statsministeren kan dog være rolig for – og det har statsministeren også noteret under forhandlingerne – at vi naturligvis drager det frem igen.

(Kort bemærkning).

Klaus Hækkerup (S):

Det er statsministerens sammenligning med Sverige, der kalder mig op på talerstolen. Situationen er den, at den økonomiske udvikling i Sverige har været væsentlig anderledes end i Danmark. Sverige valgte at devaluere med 16 pct. Den borgerlige regering i Danmark har valgt ikke at devaluere, men føre en fastkurspolitik. Alternativet til regeringens politik havde været, at man havde holdt det private forbrug i ro. Det private forbrug var, da regeringen tiltrådte, 255 mia. kr. Året efter var det på 279 mia. kr., altså en stigning på 24 mia. kr.

Ser vi på udviklingen i det private forbrug i regeringens periode, har det i alt været på 392 mia. kr., en forbrugsudvikling, der stort set svarer til den danske statsgæld. Hvis regeringen, når den valgte ikke at følge den svenske model, havde valgt at holde forbruget i ro, sådan som Socialdemokratiet har lagt op til det i »Gang i 90'erne«, havde vi i dag været i en situation, hvor den danske stat som driftsvirksomhed betragtet kunne have været gældfri. Men det har regeringen netop ikke valgt, og derfor vil jeg sige, at statsministerens sammenligning med Sverige er grebet ud af den blå luft på den måde at forstå, at regeringen overhovedet ikke har valgt at føre den alternative politik, der i givet fald havde været relevant. Danmark, den danske stat, ikke nationen, men staten, kunne i dag have været gældfri.

(Kort bemærkning).

Holger K. Nielsen (SF):

I regeringens plan står der bl.a. følgende: »Regeringen offentliggør snart en analyse af de offentlige udgifter på boligområdet med særligt henblik på forholdene for lejerboliger.« Denne formulering er blevet udlagt derhen, at regeringen planlægger store huslejeforhøjelser.

Derfor var jeg meget skuffet over, at statsministeren ikke gjorde nærmere rede for, hvad det er for planer, regeringen har i forhold til lejerne. Jeg er ret sikker på, at lejerne ved siden af de yngre parcelhusejere, der også bliver ramt af begrænsningen af rentefradraget, er meget interesseret i, hvilke konsekvenser det vil få for dem, hvis regeringens plan bliver gennemført. Jeg vil meget opfordre til, at vi her i Folketinget i dag får en større klargøring af, hvad det er for huslejestigninger, der kan forventes i forlængelse af regeringens plan.

Svend Auken (S):

Jeg vil først sige til hr. Flemming Hansen, at årsagen til, at jeg ikke sagde mere om det europæiske aspekt, var den – tror jeg hr. Flemming Hansen fra personlig erfaring vil vide – ikke helt unormale situation for en taler heroppe, at man kommer i tidnød. Derfor måtte jeg overspringe et stort afsnit i min tale, der handlede om dette. Men vi har jo netop haft en stor debat om dette spørgsmål, hvor hr. Ivar Nørgaard redegjorde for Socialdemokratiets synspunkter.

Så skylder jeg også fru Pia Kjærsgaard et svar. Fru Pia Kjærsgaard spurgte mig, om ikke jeg var meget imponeret af Fremskridtspartiets holdning til pensionisterne. Hvis fru Pia Kjærsgaard dermed mener, om jeg har lagt mærke til, at Fremskridtspartiet i tide og utide fremsætter meget store forslag om forhøjelse af pensionerne, så kan man måske godt være lidt imponeret. Men hvis man ser på, hvordan Fremskridtspartiet har ageret i alle situationer, hvor de havde mulighed for at øve indflydelse, så er det så som så med vores imponerethed. Må jeg minde om, at vi efter valget i september 1987, hvor Socialdemokratiet havde lovet, at der skulle gennemføres forbedringer for pensionisterne for 2 mia. kr., i de efterfølgende finanslovforhandlinger insisterede på, at denne forhøjelse blev gennemført, og den blev gennemført.

Hvad skete der derimod, da Fremskridtspartiet skulle forhandle finanslov for i år? Der ske-